

Manifest del Correllengua 2010

Les llengües han de créixer i viure fora dels Manifestos. Si cal aturar-se a reflexionar estem al marge de la normalitat. No és que no sigui natural la llengua, és que no és normal la circumstància. El català és la llengua que aquest poble ha elaborat durant segles, enriquint-la, transformant-la, compartint-la; el català va néixer a Catalunya i viu a Catalunya i en totes les terres tocatades per la cultura i per la humanitat catalanes. Aquest fet és tan normal que no cal ni plantejar-s'ho. Per què, doncs, ens aturem a reflexionar sobre el català?

Perquè el català no té, a Catalunya, l'estatus que altres llengües tenen als estats plurilingües d'Europa; està legalment una miqueta per sota quant a drets, a protecció i a la llei implacable del mercat. Aquest desequilibri, que es tradueix en desenes de situacions corrents en la vida quotidiana, només es pot compensar amb una actitud ferma i conscient dels parlants. Però reclamar aquesta actitud és demanar massa: la llengua és, sobretot, un fet natural. Parlem una llengua perquè som "això" com a persones i perquè és la llengua del país, a la qual se sumen sense ni adonar-se'n els nouvinguts: la identitat col·lectiva és això. I amb la llengua que parlem i compartim contribuïm a la riquesa cultural de la humanitat, a la diversitat de les persones i de les terres. Per què els catalans hauríem de ser més conscients, més batalladors, més esforçats que no ho són, posem per cas, els castellanoparlants a casa nostra?

Perquè no estem en una situació de normalitat. Els catalans, doncs, hem de construir un espai de normalitat per la nostra llengua; un espai que es diu Catalunya. Un espai que té una estructura política, social i humana, i cap de les tres coses no es pot separar de les altres. Políticament estem sotmesos a "sentències" adverses: lluitem contra això. Socialment som diversos: aprofitem la diversitat per compartir la llengua que ens vertebrava. I humanament? Humanament fem pinya, tots iguals i diferents, perquè la identitat col·lectiva es fa amb el concurs de tothom, però amb una història i una tradició que fa de Catalunya una parcel·la peculiar de la humanitat.

Som una nació de portes obertes, però som una nació. S'hi parlen mil llengües, però només una la definim com a llengua pròpia. Treballem junts, per tant, conscients, batalladors i esforçats, per poder tenir en el futur la normalitat que avui se'ns regateja.

Patricia Gabancho
Espectora i periodista